

# 'Zij kopen een schip vol, wij een roeiboot'

'Hoe ouwer de kerk, hoe slechter de fundamenten'. Jan Willem Pieter Slotema 'verzint ze waar u bij zit'. Deze bijvoorbeeld: 'Wegtransport, daar is geen woord Frans bij'. En deze: 'Erasmusbrug, de grootste bewegingsbank van de wereld'. Ook 'Geen tabaksaccijnsverhoging; dat werkt aanstekelijk' mag gezien worden. Jan Willem Pieter tekstdichter? Vergeet het! Iedere dag is hij op pad met z'n rijdende winkel. In Roden. 'n SRV-man, maar dan anders. Vrije ondernemer. "Al ben ik natuurlijk wel aangesloten bij een inkoopcombinatie, daar kun je niet zonder." De dienstverlener uit Oostindië - één van de buitengewesten van Leek - stamt uit drieënvijftig en is al meer dan een kwart eeuw met z'n nering op pad. Eerst samen met z'n vader. Toen nog melkboer.

## Grunnegers leer me ze kennen

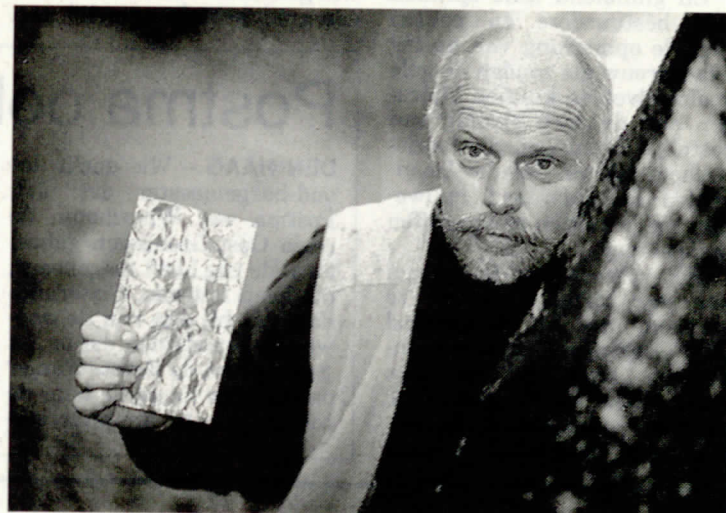
In zijn - schaarse - vrije tijd stort Jan Willem Pieter zich met verve en overgave op het spelen met woorden. "Als ik asbest hoor, denk ik meteen 'dat zit niet goed'. Dat moet asslecht wezen. Asbest is niet best, asbest is slecht. Luister ik naar het nieuws, hoor ik altijd meer dan een ander. De dubbele betekenis, die in veel woorden schuil gaat. Ik haal ze er meteen uit." Op de wanden van zijn rijdende winkel schrijft hij dagelijks een nieuwe tekst. Een voorbeeld? 'Als je eigen huis van glas gebouwd is, gooi je buurman dan niet met een steen'.

Van een kennis kreeg Slotema ooit eens een boek met spreuken. "Dat heb ik maar even gebruikt. Ik dacht: dat kan ik zelf ook." Terdege! Ondertussen verschenen van zijn hand drie gedichten-bundeltjes. Onder de verzamelnaam 'Kreukels'. Twee weken terug werd het eerste exemplaar van het derde boekje aan de burge-

meester van Leek aangeboden. De eerste twee zijn reeds lang uitverkocht. Voor het eerst verzorgde Jan Willem Pieter ook zelf de illustraties. "Ik ben er gewoon verliefd op", klinkt het openhartig. "Ik heb er een heel ander gevoel bij dan bij de andere twee." De boekjes worden in eigen beheer gedrukt en uitgegeven. "Ik heb drieduizend laten drukken," licht de schrijver toe. "Daar ben je bijna wel toe verplicht om de kostprijs acceptabel te houden. Bij duizend kostte het boekje meer dan twintig gulden. Nu twaalfenhalf. Dat is genoeg. Het moet uiteraard wel verkoopbaar zijn." In alle boekwinkels in de wijde regio is 'Kreukels' te verkrijgen. En natuurlijk in Jan Willems rijdende winkel. Zaterdagmiddag was hij in het overdekt winkelcentrum van Leek te gast bij Bruna, om het boekje te signeren. Veel van de gedichten werden al eens geplaatst in de rubriek 'Muze rond de keuken-

tafel' op de pagina Rondje Groningen. Het verzinnen van de inhoud gaat de Leekster ondernemer beter af dan het uitgeven. "Niet het mooiste werk," stipt hij aan. "Het schrijven is leuker dan het verkopen." Tijd voor duimendraaien heeft de geboren Tolberter weinig. "Vijfentwintig jaar rijd ik nu al bijna iedere morgen om half vijf naar de veiling aan de Peizerweg in Groningen," geeft hij enig zicht op z'n dagelijkse inspanningen. "Minimaal vier maal in de week. Het hoort er gewoon bij. En een beetje op tijd onder de wol gelukt ook nooit. Nooit voor twaalf uur. Maar ik besef, dat ik het zachtjes-aan toch wat rustiger aan moet gaan doen." Zoals doorgaans bij zonen, die het ambacht van hun vader voortzetten, belandde ook Jan Willem Pieter 'vanzelfsprekend' in het vak. "Daar stond je verder helemaal niet bij stil," tekent hij aan. "Je rolde er schier automatisch in." Het werkterrein diende hij echter wel te verleggen. Pa Slotema verkocht zijn melkwijk in Leek en mocht er derhalve geen nieuwe nering beginnen. Voor zoonlief werd Roden het territorium. "Ik ben er direct vanaf de Vakschool voor Detailhandel mee begonnen," vertelt de rijdende winkelier, "de school heb ik niet eens helemaal afgemaakt."

Zonder er geheimzinnig over te doen stelt Slotema met nadruk, dat het 'keihard werken' is. "Je maakt hele lange dagen. Van de vroege morgen tot laat in de avond. Op vrijdag ben ik nooit voor half negen thuis. Ik ben het gewend. Ik heb klanten waar ik al vijftwintig jaar over de vloer kom. Je wordt gewoon een klankbord voor die mensen. Ik maak



■ Triomfantelijk toont Jan Willem Pieter Slotema zijn nieuwste bundel. © NvhN/Duncan Wijting

onderweg zoveel mee. Soms voel ik me net een biechtvader. Heel ontroerend. Dat is ook de charme van dit vak. En het stukje toegevoegde waarde, dat je aan je dienstverlening kunt geven. Concurrenieren met supermarkten kun je niet. Zij kopen een schip vol en ik een roeiboot. Toen mijn vader nog melkboer was, had hij zijn klanten huis aan huis. Dat is niet meer zo. De kinderen leren op school al het verschil tussen een supermarkt en een rijdende winkel. Je moet het hebben van het persoonlijke contact met je klanten. Wat ik vandaag niet heb, moet ik per se morgen wél hebben. Je gaat met het assortiment mee. Ik heb evenwel veel oudere klanten. Die hebben toch een ander patroon dan jonge mensen. Ze huiveren al van patat. Net nog had ik het met een bejaard vrouwtje. Kreeg haar warme maaltijd van 'Tafeltje Dek-je'. Ze zat wat met haar vork in de frites te prikken, maar even later had ze al een pannetje

met aardappelen op het vuur. Ik probeer zoveel mogelijk in te haken op de actualiteit. Kerstbomen bijvoorbeeld in de aanloop naar kerst. Dan heb ik een speciale aanhanger achter de winkel aan. Ik verkoop ook veel bloemen."

Een dagtaak waar menigeen de handen meer dan vol aan zou hebben. Jan Willem Pieter Slotema houdt nochtans voldoende tijd over voor zijn passie. Z'n laatste heldendaad - tot dus ver - is de tekst voor twintig melodieën op een jubileum ceedee voor de Poelman-Groep; de exploitant van de Snuffel kledingzaken. Volgend jaar bestaat de keten twintig jaar. Een speciale ceedee; één van de vele onderdelen van het feestpakket. "Ach," klinkt het bescheiden, "Gauke (Poelman) is een goede vriend van mij. Ik vond het leuk om het te doen."

Jan Willem Pieter weet waar hij het over heeft: 'Als de aarde kon huilen, lagen alle zeeën droog...'